

Lesznai Anna

Ajánlás a kertnek

Amit tőled kaptam: mások kérve kérik.
Amit másutt vetnek: mind tebenned érik.
Amit láttam, tettem, tanultam és adtam,
Mind körülém gyűlik a lesznai napban.
Ha kertem nem volnál, bizony én sem volnék,
Néma hullámokba nyomtalan omolnék,
Futó homok lennék – de te átöleltél,
Védtelen pusztából dús karámba szeltél...
Ha tükröm nem volnál, magam sose látnám,
Vágyam záporára vagy színes szivárvány.
Csudáim és csókom mind tebenned termett,
Ágaidról téptem a mézes szerelmet,
Bölcsönkbe a bimbót is vágadról szedtem
– Amiért ím híred hálás versbe szedtem.

Nyári bál

Illatok lihegve szállnak
Zsúfolt zsályák kiabálnak
Virágok gyümölcsbe válnak
Kering a nyári bál.
Rigó ring zengő ágon
Méh zizeg mézszirmú vágyon
Tücsök szól éber gypágyon
Édeni élő a kert.
Úgy szomjazom gyönyörű kelyhét
Száz élet ajaka kell még,
Hogy kedvem véled beteljék
S kiszívja szíved borát.
Ha megérett pillám bezárul
S a tarka életbazárrul,
Mely annyi jó csemegét árul,
Csendesen eltávozom:
Tebenned, ragyogó kertem,
Kiben kacagva hevertem,
Itt marad lombodba keverten
Lelkemből egy falat.
Tudom, ha újra térek,

Ha új életre élek,
 Egy leszek ismét véled,
 Kedves örömkarám.
 Talán rügyeddé válok
 Tán árnyékos akácod állok
 Tán lány fészkedbe szállok
 Rövid füttyű rigó.
 Tán fű leszek a dombon
 Rezgő hang halk kolompon
 Vagy dús szellőddel ontom
 Sóhajomnak dalát.
 Tán rög leszek az úton
 Tán csillag a tejúton,
 Mely kilesve a mennyről
 Édes mélyedbe lát.

Régi sor

„Ingyen és futva merem” – Íme, találok régi papíron – Róttá reája rég vásott irón
 – Mosolygó ajkkal újra leírom – Bár érteni ma sehogy se bírom – „Ingyen és futva
 merem” – E mondat álmoverem – Szívem hasztalan keverem – Miért volt? Sose
 lelem – „Ingyen és futva merem” – Sietve átterelem – Szóbárány seregem – Sok
 nyíló emlékemem – És máris dereng a nap – Mint dombi bikkfa hadak – Ha lebben
 a ködkalap – S a fényár délnek halad – „Ingyen és futva merem” – Így szóltam
 kedvesemnek – „Ha a csókok letelnek – Hol élnek a szerelmek?” – Kedvesek
 csak ölelnek – Kérdésre nem felelnek – De felelt a szívem – „Nem bánom, bármit
 terem” – Hűséget nem várok – Szeszélyed és kéjed – Örvénylő árok – Egy, kettő,
 három – Játékos nyáron – Indulok, párom – Szemem lezárom – Kedves, kacagj
 keblemen – „Ingyen és futva merem”.

Ezeregy éjszaka

Gyér meseszálon függ piros élte,
 Az első hajnalt rettegte, félte –
 „Te, ki kezdedben
 Hozod halálom,
 Hajnal, ne jöjj el,
 Mesélni vágyom.
 Szép dús a hajam,
 Gyöngyszín a testem,
 Tizenhat évvel
 Sohsem szerettem,

Csak ne legyen hajnal,
Csak legyen még éjjel,
Nagy Szultán, mulatlak
Ezeregy mesével!”
Scherezáde századik éjjel
Tartja urát, a Szultánt mesével,
Mesél alélva,
Álomra vágyva,
Sóhaját fojtja
Szőnyeges ágyba.
„Allah, segíts! Hogy
El ne felejtsem,
Kusza fonalamat
Most még el ne ejtsem.
Egy kis erőt adjál,
Egy kis mesét adjál,
Csak egy napra valót,
Csak ma el ne hagyjál!”
Scherezáde ezredik éjjel
Tartja urát, a Szultánt mesével.
„Ezer napom terhét,
Alig, alig bírtam,
Két szép fiút szültem,
Sok szép könnyet sírtam,
És bár fájdalomban
Görnyedtem és féltem –
Ezer bágyadt éjjen
Sok mesét meséltem.
Pihenni, pihenni!
Nem szólani csókról,
Csengő gyönyörökkel
Megrakott hajókról.
Pihenni, pihenni –
Nem félni a reggelt,
Elaludni napom –
Míg az időm eltelt. –”
De ha kifogy az álomjóság,
A nehéz pallosú valóság
Napot neked vajon még ád-e,
Szegény Scherezáde? –